

Zoltán Bárkányi Valkán

Jako som sa dostav g motorke

Héj, kamarád, uver mi, že ottedy, jak sme obrali hrozno, nikam, ale nikam na temto svete sa nedostanem. Len sedím doma jako kvočka na vajkách a čekám. Furt len čekám. Už tretý týden to takto ide. Pomály mi aj mušt vykysne. No, ale okoštujme ho, jaký je! Óh, to bude ale trúneček! Žeravý jak ohen. Od teho budeme nékolkoráz pozírat do sédmého neba. No, ale né o toto mi ide. Aby si porozumev mojú bídu, musíš vedet, čo a jak je u nás v čase obračky hrozna. Víš, v našej dedine mnohátý majú vinohrad. Skoro každá rodina. No, ale neni sme jennakí. Sú medzi nami aj takí, kerí zablúdajú do cudzého a veru si napakujú pre seba ovocá aj hrozná. Preto já, ked sú už hrozná zrelé, každý den chodým merkuvat do vinohradu. Ráz, tak neskoro popolunní, sa mi stala čunná vec. Ked som došó k mójmu vinohradu, zbadav som, že négdo ma predbehó, že négdo kupuje za pet prstó a šestú dlan. Sotvá som dostav luftu, tak som sa napajediv. Skovav som sa za hrožénkový kríček, a ottál som škúliv. Čo len bude z tohoto?! Vyvalujem oči, nescem jím verit. Vidím, že volagdo sa zohýná v mójem vinohrade a obírá hrozno do nejlonového vreca. Skoro ma rozhodí od jedu. Héj, ancijáša tvójho, myslím si. Ale by som ti postýskav ten grgán, prez kerý sceš spúšcat moje víno! Už sa chystám, že vykročím za ním, ked mi do téjto múdrej kotrby jak blesk vrazí myšlénka: šak ten loptoš má nóż v ruke a s tým obírá. A čo, ked mi ublíží? Hamuj, Jano, hamuj! Neni si ty taký trkvas, kerý si dá črevá vypustit. No, ale čo robit? Darma premýšlám, ništ mi nejde do gebule. A nadarmo krútím hlavu, nikeho nevidím, gdo by mi mohó pomóct. Zakál já rozmýšlám, zatál ten oplan nabrav za vreco hrožén. Toto takto dál nemóže íst, hovorím si. Precca já nélen preto mám kotrbu, aby som na néj širák nosiv. A čil počúvaj! Natolko som si stlstiv hlas, ináč ho mám dost tenký, aby si ten nikhaj myslev to, že mu stojí v ceste veliký a pevelice pevný chlapisko. Zrúko som nan s takým tlstým a pevným hlasom, z jakým som len vládzav. Ná reku, kamarád, ty si nechodiv sem kopat, ani špricuvat, a já som ta sem zase nevolav obírat! To si mav videt, kamarád, ten naništhoník ozlomkrky začav utekat, jak keby ho buják nahánav. Ale nemysli si, že na tú stranu, odkál počuv mój hlas, ale na opačnú, na druhú. Šecko mi tam necháv, nóż, hrozno a ešče volačo: jennu malú motorku. Takto som sa já dostav g motorke. Víš g takéj, na keréj neni, ani nemosí byt tá tabulka s literámi a numerámi. Bárby len bola, lebo tedy by som vedev, že čí je a mohó by som jú naspák zebrať jėj gazdovi. Bože, bó by konec mójmu trápenú. Nemosev by som vác čekat. Mohó by som chodit do šenku, alebo do pivnice. Na obidve místá vdačne chodím, lebo tu si s velkú radostú zablečíme tí naše pekné pilíšské pesničky. Ale takto len čekám, furt len čekám na teho oplana, na kerého sa už ani nehnevám, aby som mu mohó vrátyt tú preklátú motorku.

(Autor túto veselú príhodu zapísal v nárečí svojej rodnej obce Kestúca, v ktorom sa spoluhlásky d, l, n, t vyslovujú vždy tvrdo).